

[Gert Petersen]

gamle SS-4 og SS-5 raketter med mere moderne SS-20re. Altså, modsat udenrigsministeren og de to foregående ordførere, som tillægger den til enhver tid siddende amerikanske præsident den samme ufejlbarlighed, som Hans Hellighed Paven bæres med af de troende, så anser jeg ikke nogen af supermagterne og deres ledere for at være ufejlbarlige eller engleagtige.

Denne sag drejer sig om noget helt andet: hvordan forhindrer vi, at en atomkrig bryder ud og oplsluger os? Hvordan starter vi en udvikling, der formidsker krigsfarens i stedet for at forøge den? Det gør vi bl.a. ved for det første at forhindre yderligere atomoprustning i Europa og ved for det andet at få iværksat en proces, der indebærer en reduktion af atomvåbnene i Europa.

Præsident Reagans forslag, som er godkendt af NATO, om en såkaldt nulløsning vil med garanti få den stik modsatte effekt. Man kan mene – og jeg mener det – at den megen tale om balance er absurd, den er bare en betinget refleks hos beslutningstagerne. Når udenrigsministeren her taler om, at Vestens sikkerhedsbehov ikke opfyldes under de og de forudsætninger, så er det den manglende balance, han har i tankerne. På samme måde tænker både Andropov og Reagan. Den danske udenrigsminister, Andropov og Reagan og en række politikere herinde kan såmænd tage hinanden i hånden – det er et kønt syn.

Skal vi have en nedrustningsproces i gang, må vi – det accepterer jeg, om end med uvilje – bruge balanceprincippet, men Reagans såkaldte nulløsning indebærer en grov ubalance i NATOs favør. Den er et krav om, at Sovjetunionen skal vende tilbage til sin sikkerhedspolitiske situation, for så vidt angår Europa, som den var før 1959, mens vestmagterne opretholder deres situation, som den er i 1983. Det er klart, at det forslag er uacceptabelt for Sovjet, det har USAs præsident vidst hele tiden, og det kan kun være fremsat med det formål at få forhandlingerne til at bryde sammen, så NATO kan få et alibi for udstationering af de 572 raketter. Resultatet af nulløsningstaktikken, hvis den bliver ført igennem og fastholdt, er uundgåeligt, at Sovjetunionen ikke nedrufter, og at Vesten opruster. Det var efter min opfattelse, også meningen med den taktik, da den blev undfanget. Hvad vil det sovjetiske modspil – nu

har vi altså et forslag fra Andropov – betyde? Det vil betyde, at NATO ikke opstiller sine 572 nye raketter, men at NATO i Europa derudover kan beholde den atomraket- og atombombekapacitet, som for bare 4 år siden ifølge Det internationale Institut for strategiske Studier i London kunne skaffe – det er altså ikke mere end 4 år siden – NATO balance i forhold til Sovjet, hvad angår atomvåbnene i Europa. Heroverfor tilbyder Sovjet at reducere sin eurostrategiske atomstyrke til et niveau, der er på godt halvdelen af, hvad det var i 1979, da der faktisk var balance. Andropovs tilbud er i realiteten et brud med den helt primitive filosofi om matematisk balance.

Disse kendsgerninger slørede udenrigsministeren her ved at fremføre direkte vildledende tal. Han sammenligner i sin tale de 162 mellemdistanceraketter, Andropov nu tilbyder, med de »under 100 SS-20re«, der var udplaceret i 1979. Ja men hvad så med de 500 SS-4 raketter og 90 SS-5 raketter, der også var udstationerede dengang? Dem nævner ministeren ikke med ét ord. Det gjorde man sandelig ellers meget i 1979. Denne tavshed kalder jeg groft vildledende over for folketinget.

Det er rigtigt, at der er forskel på raketterne. SS-20 er udstyret med 3 atomladninger for hver raket, og den er mere effektiv. Det er de gamle raketter ikke. Til gengæld er deres sprængkraft 3 gange så stor som de 3 sprængladninger tilsammen, som er monteret på SS-20. Altså kan man regne ud ved lidt hovedregning – som jeg går ud fra at udenrigsministeren behersker – at ved udgangen af 1979 var der omkring 900 langtrækkende atomladninger i Sovjetunionen, som pegede på Vesteuropa, uden at det åbenbart forrykkede den kære balance. Selv hvis alle de 162 mellemdistanceraketter, Andropov taler om, bliver SS-20re, kan det ikke give mere end 486 atomsprængladninger. Det er det halve af, hvad Sovjetunionen havde udstationeret i 1979.

Så kan man indvende – det skal udenrigsministeren også have lov til at gøre – at SS-20 er mere effektiv, så at sammenligningen ikke holder helt. Nu vel, Military Balance 1979-1980, hvorfra alle disse tal er taget, sætter SS-20rnes krigeriske effektivitet til 30 pct. mere end de gamle raketers. Så bliver tallet i 1979 930 og efter Andropovs tilbud 632. Sta-